

Elävä usko **Matt. 17:20-21**

20. *Jeesus sanoi heille: "Epäuskonne tähden. Totisesti minä sanon teille: jos teillä olisi uskoa edes sinapinsiemenen verran, te voisitte sanoa tälle vuorelle: 'Siirry täältä tuonne', ja se siirtyisi. Mikään ei olisi teille mahdotonta.*

21. *[Mutta tämä laji ei lähde ulos ilman rukousta ja paastoa.]"*

Mitä usko on?

Mistä uskossa oikein on kysymys? Mitä epäusko on ja miten se vaikuttaa? Miten epäuskosta voi päästä uskoon? Miten ja mitä usko vaikuttaa? Mitä asioita usko tekee mahdolliseksi? Miten minä voisin saavuttaa oikean elävän ja pelastavan uskon?

Omaa todistustani

Muistan, miten ahdistuneena kyselin näitä asioita, kun Jumala oli pannut sormensa omalle tunnolleni ja osoitti kipeästi kuinka syntinen olin.

Moni evankeliumin sanaa kuullut japanilainenkin on tiukannut minulta: Ymmärrän, että Raamattu on totta ja haluaisin uskoa Jeesukseen, mutta sano nyt minulle suoraan, mitä minun oikein pitäisi tehdä, että voisin uskoa. Seurattuaan uskovia ihmisiä nämä kyselijät olivat aivan oikein ymmärtäneet, että Herran oman usko on jotain enemmän kuin vain Raamatun sanan totena pitämistä tai yritystä elää sen mukaan, yritystä, josta ei luontomme vastustuksen vuoksi näytä tulevan yhtään mitään.

Itse aloin etsiä yhteyttä Jumalaan 15 vuotta vanhana. Halusin uskoa Jeesukseen, kun näin, että uskovilla oli jotain sellaista, joka minulta ilmeisellä tavalla puuttui. Heistä loisti iloa ja sisäistä rauhaa, joita kumpaakaan itselläni ei ollut. Mutta vaikka kuinka yritin, en onnistunut synnyttämään sisimpääni sellaista uskoa, joka olisi antanut minulle saman levon ja vapauden kuin muilla näytti olevan. Hetkellisesti saatoin pumpata itseni tunnetilaan, jota pidin jonkinmoisena uskona, mutta se oli viimeistään kahden päivän kuluttua kadonnut taivaan tuuliin ja uusi uskon puristus alkoi. Lopulta jouduin epätoivoon: "Muilta uskominen näyttää sujuvan, mutta minulle se on mahdotonta."

Jos olisin ymmärtänyt oikein uskon luonteen, olisin tajunnut, että johtopäätökseni oli oikea ja raamatullinen. Uskossa ei ole kysymys mistään sellaisesta, jonka voisin omilla päätelmilläni, omilla ratkaisuillani tai tunteillani synnyttää sisimpääni. Usko on luottamussuhdetta toiseen henkilöön, persoonaan. Minun on mahdoton luottaa ja turvautua kehenkään sellaiseen ihmiseen, jota en joko ole koskaan tavannut tai josta en ole saanut mitään tietoa. Usko ei siis eräässä mielessä asu ihmisen sisässä, vaikka vaikuttaakin sisimpään asti, vaan se on "eräänlainen kahden henkilön välillä vallitsevan ja väreilevän vuorovaikutuksen luottamus- ja turvallisuuskenttä".

Usko alkaa oman avuttomuuden näkemisestä

Olen kiitollinen siitä, että jouduin epätoivoon omissa yrityksissäni uskoa. Vasta omat mahdollisuutensa menettänyt voi löytää yhteyden Jeesukseen.

Kun sitten itse rippikoululeirillä tulin uskoon tajusin heti, että usko ei syntynyt minun omien yritysteni kautta, vaan sen antoi Pyhä Henki, kun epätoivoissani en voinut huutaa muuta kuin: "Herra, minulla ei ole minkäänlaista uskoa, mutta auta minua."

Herra teki ihmeensä, Hän antoi uskon lahjan. Sain syntini anteeksi, pääsin Herran yhteyteen ja sydämeni täytti ilo ja rauha. Pyhä Henki tuli sydämeeni ja uudesti synnytti minut uuteen elämään.

Maaginen usko

On paljon kyllä niitä ihmisiä, joiden uskolla ei ole mitään muuta perustaa kuin se, että he haluavat uskoa jotain. Usein tällaiset ihmiset vetoavat siihen, että kun oikein uskoo asiaansa, niin mahdotonkin tulee mahdolliseksi. Tällainen usko ei kuitenkaan ole kristillistä uskoa. Se on maagista uskoa. Magiahan on eräs syvällä jokaisessa ihmisessä asuva synnin muoto. Siinä on kysymys siitä, että yritetään uskonnollisilla keinoilla vaikuttaa niin Jumalaan, että saamme Hänet tekemään oman mielemme mukaan. Toivomusmagia on jokaiselle meille lapsuudesta tuttua. Kun oikein vahvasti toivoit jotain, olit lähes täysin varma siitä, että se myös Sinulle tapahtuu. Uskova kristittykin voi langeta huomaamattaan maagisen uskon syntiin.

Muistan lukiovuosiltani uskoontuloni vuotta paria uskoontuloni jälkeen tilanteen, jossa olin omantunnon syytösten ja muiden asioiden taakoittama. Polvistuin aamulla vuoteeni viereen, luin Raamattua ja rukoilin. Vuodatin koko sydämeni ahdistuksen Herralle, tunnustin sydämeni synnit ja pyysin armaa. Hän vastasi välittömästi laskeamalla sydämeeni tuoreen tunnon Hänen armonsa ja hyvyytensä suuruudesta. Suuresti iloiten ja kiitollisena lähdin kouluun.

Pari kolme viikkoa myöhemmin olin jälleen aamulla varsin synkällä mielellä ja taakoitettu. Muistin tuon aikaisemman kokemukseni, asetuin jälleen polvilleni, avasin Raamatun samasta kohdasta ja rukoilin samoin sanoin kuin edelliselläkin kerralla. Mutta mitään vastausta ei kuulunut. Jouduin lähtemään apealla mielellä kouluun.

Pian tajusin kuitenkin, mikä ratkaiseva ero oli ensimmäisen rukouksen ja jälkimmäisen välillä. Edellinen oli ollut sydämen vilpittäminen ja avointa vuodattamista Herralle, persoonallista Herran kohtaamista. Jälkimmäinen oli taas toisaalta yritystä tilanteen järjestämisellä vaikuttaa omiin tunteisiini ja toisaalta aitoa magiaa. Yritin manipuloida Jumalaa tekemään sen, minkä Hän oli edellisellä kerralla tehnyt armossaan.

Jumala ei kerta kaikkiaan suostu uskovienkaan hyväksikäytettäväksi. Hän on Herra ja Hän päättää itse, mitä Hän tekee. Aito uskon rukous ei ole yritystä taivuttaa Jumalaa omaan tahtoon, vaan päin vastoin se on oman sydämen taivuttamista Herran tahtoon.

Lisää meille uskoa

Kun Jeesuksen opetuslapset tajusivat, miten mahdotonta on elää kristittynä omassa voimassaan, he esittivät pyynnön: *"Herra lisää meille uskoa!"*

Pyyntö kertoo, jotain heidän käsityksestään uskon luonteesta. Usko oli heille ikään kuin sisäinen ominaisuus, jonka lisääntyessä ihminen kykenee tekemään sellaista, mitä hän ei ennen voinut tai uskaltanut. He siis ajattelivat uskosta niin kuin hyvin moni tänäkin päivänä. Uskonnollisen uskon tyypillinen piirre on usko omaan uskoonsa. Mitä suurempi usko, sen isompia asioita saan aikaan. Usko omaan uskoonsa on pohjimmiltaan itseluottamusta ja ylpeyttä ja loppujen lopuksi oikean ja aidon uskon vastakohta.

Elävä usko

Jeesuksen vastaus osoittaa, että kysymys ei ole uskon suuruudesta tai pienuudesta, vaan siitä että se on elävää uskoa. Sinapin siemen sisältää elämän. Miksi sitten sinapinsiemenen kokoinen mitättömän pieni usko riittää siirtämään vuoria. Siksikö, että sinapinsiemen on niin väkevä? Ei todellakaan! Kysymys on siitä, mitä usko kristillisessä kielenkäytössä todellisuudessa tarkoittaa.

Usko on sitä, että Herran antaman lupauksen mukaisesti pyytää Jumalaa itseään tekemään sen, mitä itse ei mitenkään kykene tekemään. Usko on sitä, että asia jätetään kokonaan Jumalan suoritettavaksi alusta loppuun asti.

Uskon lähtökohta on oman avuttomuuden täysi tunnustaminen. Kun Jeesus kehotti meitä tulemaan lasten kaltaisiksi, kysymys oli juuri aidosta uskosta. Lapsi tietää, ettei hän kykene tekemään sitä ja tätä ja siksi hän pyytää vanhempiaan ja turvaa heihin kokonaisvaltaisesti. Lapsen uskon suuruus on siinä, että hän tunnustaa ja näkee Jumalan suurena ja uskaltaa jäädä kokonaan sen varaan.

Ei mielivaltaa

Jeesuksen vastaus ei tarkoita siis sitä, että kun meistä löytyisi edes himpun verran uskoa, voimme sitten ruveta siirtelemään puita ja vuoria omien mielihalujemme mukaan. Kysymys on siitä, että Jumala, joka on kaikki puut ja vuoret luonut, kykenee helposti tekemään kaiken, mitä Hän tahtoo. Sinapin siemenen kokoinenkin elävä usko liittyy meidät tällaiseen Herraan. Jos ja kun Hän osoittaa meille, että Hänen tahtonsa on siirtää puita tai vuoria, saamme uskossa jättää koko asian Hänen suoritettavakseen ja saamme myös nähdä, että tapahtuu, niin kuin Herra lupasi.

Henkilösuhde

Usko ei siis ole meissä oleva erillinen ominaisuus, vaan uskossa on kysymys henkilösuhteesta toiseen Persoonaan, Herraan Jeesukseen Kristukseen.

Usko ei ole meidän tunnetilamme, ei meidän sielumme ponnistelua parempaan sisäiseen tilaan, vaan hyvin yksinkertaista asioiden ja itsensä jättämistä toisen, siis Isän ja Jeesuksen käsiin.

Ennen ristiä Jeesus kertoi Pietarille, että tämä tulisi vielä samana yönä kieltämään Herran. Mutta heti sen jälkeen Jeesus jatkoi:

"Älköön teidän sydämenne olko levoton. Uskokaa Jumalaan, uskokaa myös minuun. Minun Isäni kodissa on monta huonetta. Ellei niin olisi, sanoisinko teille, että menen valmistamaan teille sijaa? Vaikka minä menenkin valmistamaan teille sijaa, tulen takaisin ja otan teidät luokseni, että tekin olisitte siellä, missä minä olen." (Joh. 14:1-3)

Jeesus tahtoo sanoa yksinkertaisesti, että kun teidän uskonne ja kristillisyytenne romahtaa, niin sen jälkeen Isä ja Minä hoidamme "homman". Usko ei ole turvautumista omaan uskoonsa tai uskonnollisiin kokemuksiinsa, vaan jättämistä asia sellaisen toisen Henkilön hoidettavaksi, joka osaa, kykenee ja tahtoo tehdä sen, mihin me emme parhaalla tahdollammekaan pysty.

Rikkinäinen kello

Uskoa kuvaa tämä rikki mennyt kello. Minulla on periaatteessa kaksi mahdollisuutta sen korjaamiseksi. Toinen on se, että hankin sopivan määrän työkaluja ja rupean itse sitä korjaamaan. Nykyisillä taidoillani tiedän kyllä, mitä siitä seuraisi. Tulos olisi se, että kello olisi pakko heittää pois korjauskelvottomana. Toinen vaihtoehto on viedä kello kellosepän korjattavaksi. Tällöin en itse tee kellolle mitään, vaan uskon sen kokonaan asiantuntijan käsiteltäväksi.

Omaa synnin tähden turmeltunutta epäkuntoista sydäntämme emme saa parhailla yrityksillämme kuin entistä surkeampaan kuntoon. Ainoa mahdollisuutemme on sydänten kelloseppä Jeesus Kristus, synnin ja kuoleman kukistanut Ylösnoussut. Hän kykenee meidän kokonaisvaltaisen epäonnistumisemme, lankeemuksemme ja elämämme pahimman kriisin jälkeen vielä hoitamaan asiat niin, että pääsemme Hänen luokseen taivaalliseen asuntoon.

Jako kahtia

Jeesus jakaa ihmiset tiukasti kahteen leiriin: niihin, jotka uskovat Häneen ja tulevat Hänen luokseen, ja niihin, jotka työntävät Hänet luotaan. Jako uskon ja epäuskon välillä on selkeä ja voimakkaasti elämän todellisuutta muovaava.

Usko kuulee Jeesuksen kutsun, menee Hänen luokseen ja saa Hänen tuntemisensa sydämensä syvintä tyydyttävän vastauksen. Uskova jää Jeesuksen seuraan, liikkuu ja kulkee Herran kanssaan saaden kaiken aikaa uutta elämää Häneltä. Uskovan ja Jeesuksen välillä vallitsee keskusteluyhteys, persoonallinen kommunikatio, jossa Pyhä Henki jakaa Raamatun sanan kautta Jeesuksen elämää Häneen uskovalle.

Epäusko

Epäuskossa taas ei ole suinkaan kysymys jonkinmoisesta uskon puutteesta, jolle ei nyt oikeastaan voi mitään. "Kun kerran en satu olemaan uskonnollista tyyppiä, minkä sille sitten voi, jos en usko. Tai oikeastaan ei minulla olisi mitään uskomista vastaan - hyvähän asia se näyttää monelle olevan - se ei vai minulta onnistu." Ei epäusko ole uskon puutetta, vaan selkeää ja tietoista Jeesuksen ja Hänen kutsunsa torjumista. Torjunta tapahtuu tietenkin monella eri tavalla. Joku hylkää Jeesuksen intohimoisella vastustuksella, joku ottaa vain lievän halveksivan tai kyynisen asenteen. Jollekulle riittää vain uteliaaksi sivustakatselijaksi heittäytyminen. Mutta oli tapa mikä tahansa, samasta epäuskosta on kysymys.

Todellisuudessa epäusko on vastauskoa. Se on useimmiten erittäin vahvaa uskoa siihen, että jollain konstilla selviää elämästä ilman muiden tai Jumalan suurempaa apua. Se voi saada myös muodon, jossa ihminen uskoo vakaasti omaan viattomuuteensa ja kykyynsä selvitä jopa Jumalankin edessä, kun se aika tulee.

Usko on Jumalan lahja, mutta se ei ole ikään kuin jonkinmoinen ruiske, jonka saatuaan sitten automaattisesti uskoo. Kysymys on persoonasuhteeseen suostumisesta, kun Hän lähestyy Sinua sanallaan.

Uskon valinta

Kun joku ihminen sanottuaan jonkun asia Sinulle lisää siihen: "Usko vain minua!" joudut välittömästi tekemään valinnan. Otatko sen vastaan, mitä toinen luotettavana

sanoi, vai torjutko sen sillä perusteella, että et pidä henkilöä luotettavana tai tiedät itse mielestäsi paremmin. Jos valitset uskon, se perustuu toisen luotettavuuteen ja sanotuun asiaan vakuuttavuuteen. Tällainen luottaminenkin ihmiseen on siksi toisen "antamaa" eikä Sinun itsesi aikaansaamaa. Jos kuitenkin torjut sanotun, et usko sitä, se perustuu siihen, että luotat enemmän itseesi ja omaan arvostelukykysi.

Jeesus tulee siis luoksesi, puhuu Sinulle ja tekee Sinulle tarjouksen totuudellisella tavalla. Usko tarttuu Herraan ja suostuu Herran sanan alle. Usko syntyy siksi Jeesuksen totuudellisen ja armollisen sanan kautta. Epäusko taas uskoo enemmän itseensä ja kykyynsä selviytyä elämän asioista omalla viisaudellaan ja kyvyillään ja torjuu Jeesuksen pois jonkinmoisena vapauden rajoittajana tai mahdottomien asioiden vaatijana.

Luottamus alkaa puheesta

Raamatullista uskoa ei voi syntyä, ellei Jeesus Kristus itse tule luoksesi ja ala puhua Sinulle. Luottamussuhde ihmissuhteissakin alkaa aina puheesta eikä suinkaan siitä, että seuraamalla jonkun käytöstä ja tekoja, tulemme siihen tulokseen, että hän on luotettava. Tapaat ihmisen vasta sitten, kun olet päässyt keskustelusuhteeseen hänen kanssaan. Nostat välittömästi tuntosarvet pystyyn ja teet hänen puhettavastaan johtopäätöksesi. Tuohon ihmiseen voi luottaa. Jos ja kun hän sitten toimii myös johdonmukaisena lupauksilleen, luottamuksesi häneen lähtee syvenemään. Toisaalta ihminen voi alta aikayksikön tuhota sanoillaan synnyttämänsä luottamuksen petämällä lupauksensa. Koko arkielämämme toimii luottamussuhteiden varassa ja kipeimpiä asioita elämässämme juuri ne suhteet, joissa luottamuksemme on muserrettu. Meillä voi olla paljonkin ennakkotietoa jostakin henkilöstä ja sen synnyttämiä odotuksia, mutta vasta henkilökohtaisessa suhteessa syntyy vuorovaikutukseen perustuvaa luottamusta.

Uskon syntymisessä ei ratkaisevaa siis ole se, näemmekö henkilön vai emme, vaan se, että saamme kuulla hänen puheensa ja sanansa. Kun sana on vakuuttanut meidät, alamme odottaa myös uskomme kohteen sanojen kanssa sopuinnossa olevaa toimintaa. Uskon suuruus ei myöskään ole sitä, kuinka voimakkaita turvallisuuden ja luottamuksen tunteita meillä on jotakuta kohtaan, vaan sitä, kuinka hyvin olemme jonkun oppineet tuntemaan ja kuinka suurena näemme hänet hänen persoonallisten ominaisuuksiensa perusteella.

Usko Jeesukseen on pitkälle saman tyyppinen luottamussuhde kuin ihmissuhteissakin. Et voi uskoa Jeesukseen, ellei Hän itse ole tullut Sanassaan luoksesi. Vain Hän voi siis synnyttää uskon.

Jeesus Kuninkaaksi

Usko Jeesukseen voi alkaa vain siitä, että ihminen joutuu vararikkoon ja tunnustamaan, ettei hän selviä ilman Jeesukselta saatavaa apua. Usko Jeesukseen eroaa ratkaisevasti ihmissuhteiden luottamuksesta siinä, että Jeesuksen edessä ihminen ei voi esiintyä ikään kuin tasavertaisena osapuolena malliin:

"Minä luotan Sinuun ja Sinäkin voit luottaa minuun."

Herran edessä ihmiseltä romahtaa kaikki luottamus omaan itseensä. Kaikki jää riippumaan siitä, mitä Jeesus tekee läpeensä turmeltuneelle ja epäluotettavalle ihmi-

selle. Siksi usko Jeesukseen merkitsee väistämättä myös Jeesuksen tunnustamista Kuninkaaksi ja Herraksi.

Usko merkitsee siis päätösvallan luovuttamista Jeesuksen käsiin:

"Tapahtukoon Sinun tahtosi, ei minun."

Usko merkitsee siis aina myös kuuliaisuutta Herralle:

"Vain Sinä tunnet asiat oikein, johdata Sinä niin kuin tahdot."

Usko vien Herran oman palvelijan asemaan, jossa on ilo saada tehdä niin kuin Isäntä tahtoo tietäen samalla, että minkään tehtävän suorittaminen Jumalan valtakunnan työssä ei tee meistä ansiollisia. Se, että saamme palvella, on Herraa on suurta armoa. Se ei lisää mitään pelastukseemme, koska se on meille annettu kokonaan jo lahjaksi.

Uskon taistelu

Meidän syntisessä luonnossamme asuu aimo annos ylpeyttä ja itseriittoisuutta uskoon tulomme jälkeenkin. Siksi uskominen ei ole välttämättä helppoa. Uskossa on aina kysymys taistelusta:

"Sinäkö Herra olet oikeassa vai minun piintyneet ajatukseni ja asenteeni? Uskonko minä Sinua vai tämän maailman, sielunvihollisen ja lihani syöttämiä kauniita valheita? Luotanko omiin aisteihini vai Sinun sanaasi?"

Uskoon kuuluu siis jatkuva nöyrytminen, jatkuva suostuminen Herran hallintavaltaan ja jatkuva parannuksen teko vääristä asenteista ja teoista. Usko merkitsee toistuvaa sydämensä avaamista Herralle, Hänen armonsa ja totuutensa vastaanottamista. Usko ei itsessään saa mitään aikaan. Mutta koska se pitää sydämen ovet auki Herralle, Jumalan ihmeellinen voima ja rakkaus kykenee vaikuttamaan uskovassa ja uskovan kautta muissa ihmisissä.

Kenellä on suurin usko?

5. Kun Jeesus saapui Kapernaumiin, hänen luokseen tuli muuan sadanpäällikkö ja pyysi häneltä apua

6. sanoen: "Herra, palvelijani makaa kotona halvaantuneena, kovissa tuskissa."

7. Jeesus sanoi hänelle: "Minä tulen ja parannan hänet."

8. Mutta sadanpäällikkö vastasi: "Herra, en minä ole sen arvoinen, että tulisit minun kattoni alle. Sano ainoastaan sana, niin palvelijani paranee."

9. Minä itsekin olen käskyvallan alainen, ja minulla on sotilaita alaisinani. Kun sanon yhdelle: 'Mene', niin hän menee, ja toiselle: 'Tule', niin hän tulee, ja palvelijalleni: 'Tee tämä', niin hän tekee."

10. Tämän kuullessaan Jeesus ihmetteli ja sanoi niille, jotka häntä seurasivat: "Totisesti minä sanon teille: näin suurta uskoa en ole löytänyt Israelista keneltäkään."

11. Minä sanon teille: monet tulevat idästä ja lännestä ja asettuvat aterialle Abrahamin, lisäkin ja Jaakobin kanssa taivasten valtakunnassa."

12. Mutta valtakunnan lapset heitetään uloimpaan pimeyteen. Siellä on oleva itku ja hammasten kiristys."

13. Sitten Jeesus sanoi sadanpäällikölle: "Mene. Tapahtukoon sinulle niin kuin uskot." Ja sillä hetkellä palvelija parani. (Matt. 8:5-13)

Kapernaumissa Jeesus kohtasi roomalaisen sotilaan, jolla oli hätä kärsivän palvelijansa vuoksi. Tähän kohtaamiseen liittyy kysymys, kenellä Uuden testamentin hen-

kilöistä oli suurin usko? Pietarillako vai Marialla, Stefanuksella, Johannes Kastajalla vai Paavalilla? Ei kenelläkään heistä. Jeesus tiesi kenellä se oli: Roomalaisella upseerilla - pakanalla, jonka kanssa juutalaiset eivät halunneet edes seurustella. Mikä teki tästä Raamatun lehdillä nimettömäksi jääneestä roomalaisesta varsinaisen uskon sankarin? Mikä hänen uskossaan oli erityistä?

Suuren uskon tuntomerkkejä

Ensinnäkin hänen uskonsa taustalla oli oikea käsitys ympäröivästä todellisuudesta. Mies tajusi jotain näkymättömän todellisuuden luonteesta. Hän ymmärsi, että Jeesuksella oli valta yli sairauden, pimeyden voimien ja kuoleman. Hän oli päässyt käsittämään, että Jeesuksen valta perustui siihen, että Jeesus itse oli alistanut itsensä Jumalan, Isän vallan alle. Tällä sotilaalla oli avoimuutta nähdä jotain Pyhän Kolminaisuuden salaisuuteen. Hän näki syvemmälle Jeesuksen olemuksen salaisuuteen kuin kukaan juutalaisista, joilla olisi Vanhan testamentin kirjoitusten perusteella pitänyt olla mahdollisuus tuntea Jeesus Messiaakseen.

Toiseksi Hänen uskonsa suuruus oli hänen kyvyssään nähdä omien mahdollisuuksiensa rajat. Sillä vallalla, jonka hän oli saanut esimiehiltään, hän saattoi saada alaisensa tekemään tahtonsa, mutta hänellä ei ollut mitään valtaa eikä vastauksia ihmisen varsinaisiin kysymyksiin: synnin ja kuoleman ongelmaan sekä ihmisen suunnattomaan elämän janoon. Mutta hän oli kuulemansa perusteella nähnyt, että Jeesuksella oli avaimet. Jeesus kykeni antamaan anteeksi, Jeesus oli kuolemaa väkevämpi ja Jeesukselta löytyisi sydäntä tyydyttävä rakkaus.

Kolmanneksi tämä sotilas tunsu itsensä täysin arvottomaksi ottamaan Jeesusta omaan kotiinsa. Hän ei voinut vedota mihinkään Jumalan lupauksiin, joista juutalaiset olivat tietoisia. Hänen uskonsa suuruus oli myös siinä, että hän tajusi Jeesuksen rakkauden olemuksen syvästi. Sen vuoksi hän lähti etsimään palvelijalleen apua vakuuttuneena, ettei Jeesus jättäisi häntä pakanaakaan vaille apua.

Neljänneksi miehen uskon suuruus näkyi siinä, että hän ymmärsi Jeesuksen vallan olevan paikasta riippumatonta. Jeesus hallitsi sanallaan sielläkin, missä hän ei ollut fyysisesti läsnä. Hän tajusi, että Jeesuksen sanassa on sama voima kuin Jeesuksella itsellään: "Sano ainoastaan sana, niin palvelijani paranee."

Jeesus vastaa uskoon

Jeesus iloitsee jokaisesta itsessään avuttomasta ja syntisestä, joka uskoo Häneen ja turvaa Hänen sanaansa. Jeesus ei vain iloitse tällaisesta uskosta, vaan kertoo sen myös meille. Herra vastaa myös tällaiselle anojalle: "*Tapahtukoon sinulle uskosi mukaan!*" Mitä silloin tapahtui? Roomalainen oli tullut pyytämään apua kärsivälle palvelijalleen. Palvelija parani. Mutta tämä upseeri sai suunnattomasti enemmän, kuin mitä oli tullut pyytämään. Hän sai osan taivaallisella aterialla. Jeesus antoi hänelle iankaikkisen elämän. Usko on avoin ovi, josta Jeesus vuodattaa kaikki taivaalliset aarteensa ihmissydämeen.

Epäusko kadottaa

Epäusko, tuo ihmisen sokea luottamus itseensä ja omiin mahdollisuuksiinsa, on hirvittävä synty. Se ei vain ole järkyttävää itsepetosta ja itsekorotusta, vaan sen seuraus ihmiselämässä on järkyttävä. Ihminen työntää luotaan pois ainoan mahdollisen pelastuksen Herran Jeesuksen Kristuksen armon. Siksi epäuskoisille ei ole muuta

osaa kuin iankaikkinen rangaistus, jota Jeesus kuvaa tekstissämme: "Ne, joiden oli määrä periä valtakunta, heitetään ulos pimeyteen. Siellä itketään ja kiristellään hampaita." Järkyttävää tässä on se, että Jumala olisi halunnut antaa noille pimeyteenkin joutuville valtakunnan, mutta se ei milloinkaan heille kelvannut epäuskon synnin tähden.

Uskon kautta armo leviää

Uskon ihanuuteen kuuluu se, että sen kautta vastaanotettu armo ei rajoitu vain uskojaan itseensä vaan leviää hänen ympärilleenkin. Sotilas uskoi Herran sanan ja hänen palvelijansa parani.

Usko omaan uskoon

Jeesus sanoi opetuslapsilleen:

Totisesti, totisesti minä sanon teille: mitä ikinä te anotte Isältä minun nimessäni, sen hän antaa teille. (Joh. 16:23)

Eräs tämän ajan salakavalimpia harhoja on menestyksen teologia. Vaikka se edustaa kaikkialle länsimaihin levinnyttä uususkonnollisuutta, se leviää lähes huomamatta nimenomaan vilpittömien Raamattuunsa uskovien kristittyjen pariin. Harhassa vedotaan Jeesuksen antamiin lupauksiin siitä, että mitä ikinä me Hänen nimessään pyydämme Isältä, me saamme sen. Tämä lupaus liitetään tekstiimme siten, että korostetaan lupauksen koskevan vain niitä, jotka rukoilevat uskossa ollenkaan epäilemättä.

Jeesuksen opetus tulkitaan tarkoittamaan sitä, että uskovan tulee päästä sellaiseen mielentilaan, että hän on 100%:n vakuuttunut saavansa sen, mitä Herralta pyytää. Kun hän saavuttaa tällaisen uskon varmuuden, niin mikään ei ole enää hänelle mahdotonta. Äärimmillään tämä harha opettaa, että ihminen kykenee täsmälleen samaan kuin Jumala, kunhan vain uskoo yhtä varmasti kuin Jumalakin. Jumalankin kyky toimia perustuu Hänen uskonsa suuruuteen.

Mutta itse asiassa tällaisen uskonnollisuuden Jumalaksi muuttuukin usko eikä suinkaan Taivaallinen Isämme ja Herra Jeesus Kristus. Mutta usko omaan uskoonsa on itse asiassa uskoa omaan itseensä ja kauheinta ylpeyttä, mitä voi ajatella.

Jeesuksen nimessä rukoileminen

Jeesus puhui noissa väärin tulkituissa jakeissa omassa nimessään rukoilemisesta. Hänen nimensä on Vapahtaja ja Herra. Jos ja kun rukoilet Hänen nimessään, ensimmäiseksi joudut tunnustamaan itsesi sellaiseksi syntiseksi ja avuttomaksi ihmiseksi, joka kaiken aikaa tarvitsee Jeesusta Vapahtajakseen. Lapsen avuton pyyntö Isän puoleen, joka on väkevä, on uskon rukousta.

Toiseksi Jeesuksen nimi on Herra. Et voi rukoilla Jeesuksen nimessä, ellet tunnusta Jeesusta siksi, joka päättää asian. Siksi uskon rukous pyytää vain sitä, mikä on Jumalan tahdon mukaista. Usko jättää myös tavan ja ajan, jona Herra vastaa kokonaan Hänen hyviin ja suuriin käsiinsä.

Uskon rukouksessa on siis kysymys henkilökohtaisesta keskustelusta ja riippuvuussuhteesta suuren ja ihmeellisen Vapahtajan ja Herran kanssa. Tärkeämpää kuin se, mitä rukousvastauksina kenties saamme, on itse rukous eli se, että saamme olla

yhteydessä Hänen kanssaan, avata sydämemme Hänelle ja kuulla, mitä Hän meille puhuu.

Usko tunteiden varassa

Koska uskossa on ensi sijassa kysymys kahden persoonan välisestä suhteesta, se ei voi kestää millään muulla kuin totuudellisuuden pohjalla. Elämän todellisuutta ei kestä usko, jonka uskon kohde ja perusta on valheellinen. Moni perustaa oman uskonsa lähes pelkästään tunnelmiinsa ja kokemuksiinsa. Niin kauan kuin tunnelmailmasto saadaan pysymään toivottuna, jaksetaan uskoa, mutta kun tunteet ovat pois, masennutaan ja joudutaan epäuskon syövereihin.

Kristillinen usko ei perustu toiveisiin eikä hyviin tunnelmiin, vaan Jeesuksen tekoihin ja sanoihin. Usko merkitsee Jeesuksen sanojen ja lupausten vastaanottamista ja niihin turvautumista silloinkin kun inhimilliset toiveet ja tunteet puhuisivat sitä vastaan. Usko ottaa Jeesuksen sanan vastaan totuutena silloinkin, kun se ei kykene ymmärtämään Jumalan ajatuksia ja tekoja. Usko valitsee siis pitäytymisen Jumalan Sanan totuuteen ja hylkää valheena jokaisen ajatuksen, mieliteon, toiveen ja tunnetilan, jotka sotivat Raamatun selkeää Sanaa vastaan. Usko on selkeää asettumista Jeesuksen tekojen ja sanojen varaan. Uskon suuruus ei ole vakuuttuneisuuden suuruutta tai tunteiden voimakkuutta, vaan uskon kohteen Jeesuksen syvempää persoonallista tuntemista.

Mitkä vuoret?

Mitkä vuoret mahtavat olla niitä, joiden siirtymistä meren syvyyteen uskova kristitty erityisesti kaipaa ja rukoilee. Eivätkö erityisesti ne epäuskon vuoret, joita ihmiset rakentavat Jeesuksen ja itsensä väliin. Mikä on suurin ihme ja suurin rukousvastaus, jonka voimme saada? Eikä se, että jonkun epäuskon vuori siirtyy pois ja hän ottaa uskossa vastaan Jeesuksen ja pääsee omistamaan iankaikkisen elämän. Siksi meitä Jeesus kutsuu erityisellä tavalla rukoilemaan niiden puolesta, jotka eivät vielä usko tai jotka ovat etsivällä paikalla. Herra on luvannut kuulla juuri niitä rukouksia. Samalla tarvitsemme sitä, että Herra kääntää katseemme itseensä, niin että näemme, miten ihmisten pelastuminen on ihmisille mahdotonta mutta ei Jeesukselle. Herra kykenee pelastamaan. Rukouksen salaisuus on siinä, että suuntaamme mieleemme Herran suuruuteen ja armoon.

Eiko Saton todistus - Sain osakseni pelastuksen

Jumala kutsui sisäisen ahdistuksen kautta minut ensi kertaa elämässäni kristillisen kirkkoon 19.9.1991. Kun Etsin tietä kirkolle aiemmin käsiini saamani joulujumalanpalveluksen ilmoituksen osoitteen perusteella, sydämeni täytti ahdistunut huuto: "Auta minua, tee jotain hyväkseni". Kun kuulin seurakunnan pastorilta, että Jeesus pelastaa, mieleni hieman rauhoittui.

Minua ajoi etsimään pelastusta seuraavanlainen elämäntilanne. Tuolloin lukion ensimmäisellä luokalla ollut poikani kieltäytyi menemästä kouluun, kun toinen lukukausi oli alkamassa. Siihen asti hän ei ollut osoittanut mitään oireita koulupelosta, joten hämmästyin ja rupesin murehtimaan hänen tulevaisuuden mahdollisuuksiaan. Kuvittelin tuolloin ihan tosissani, ettei pojallani olisi mitään tulevaisuutta, ellei hän valmistuisi yliopistosta.

Huolissani kyselin apua sukulaisilta ja viranomaisilta, mutta koska lukio ei kuulu oppivelvollisuuden piiriin, kukaan ei ollut valmis auttamaan pojan saamiseksi takaisin kouluun. Pikemminkin koin, että vanhempia syyllistettiin asiassa.

Juuri silloin sanomalehden välistä löytyi ilmoitus, jossa luvattiin 2000 jenin hinnasta ratkaisua ahdistaviin ongelmiin. Kun nyt ajattelen, niin eihän rahalla voi tällaisia ongelmia ratkaista, mutta silloin etsin niin kovasti apua hätääni, että menin ilmoitettuun paikkaan. Kun kerroin asiani, minulta alettiin kysellä oman menneisyyteeni liittyviä asioista. Vastasin rehellisesti kysymyksiin. Tällöin syyksi poikani tilaan selitettiin se, mitä minä olin menneisyydessäni tehnyt. Kuulemani kauhistutti minua ja aloin syyttää itseäni. Kun sydämeni ja mieleni oli täynnä vain sitä, miten saisin poikani takaisin kouluun, en kyennyt rauhalliseen harkintaan, vaan maksoin ensimmäisellä kerralla 2000 jeniä. Seuraavalla kerralla menin 30 000 jeniä mukaan, mutta sitä seuraavalla kerralla minulta vaadittiin jo miljoonan jenin maksua. Kysymykseni, miksi pitäisi maksaa niin valtava summa, vastattiin: "Tarvitsen tuon summan rukoillakseni apua pojalleni!" Kun kysyin, mitä minun sitten pitäisi tehdä, minulle kerrottiin aivan tosissaan, että minun pitäisi nousta joka aamu aikaisin ja siivota vessa.

Ihmettelin, mahtaisiko poikani todellakin saada avun tuollaista tekemällä. Kun aloin epäillä touhua ja suurta rahasummaa vaadittaessa lopulta ilmoitin, että tämä saa nyt riittää, niin yhdessä hetkessä asenne minuun muuttui ja minua alettiin panetella ja uhkailla.

Mutta tuo syyttely palautti mieleeni nuoruudessa tekemiäni syntieni muiston. Surkeat asiat painoivat raskaina sydämelläni. En tiennyt, miten voisin sovittaa vuosien takaiset lankeemukseni. Sietämätön tuska sisimmässäni palasin kotiini. Syytös, että poikani ongelmat olivat minun syytäni, ei antanut minulle hetkenkään rauhaa. Siksi tartuin aiemmin lähistöllä asuvalta kristityltä saamaani kutsulappuun ja etsin tieni tuohon kristilliseen kirkkoon.

Kirkon pastori kertoi, että minun ei tarvitsisi olla epätoivoinen, sillä Jeesus kykenee pelastamaan ja auttamaan. Hän rohkaisi minua hirveässä tuskassani. Sitten hän laskee hiljaa kätensä minun olkapäälleni ja rukoili puolestani.

Mieleni rauhoittui, lainasin kirkosta Raamatun ja aloin ahmien lukea sitä. Seuraavasta sunnuntaista lähtien aloin käydä jumalanpalveluksissa, lainasin Raamatun ymmärtämistä helpottavan Raamatun sanakirjan. Viikolla pidettävässä Raamattu-piirissä aloin kysellä, kuka Jeesus oikeastaan oli. Etsin tosissani vastausta kysymykseen, miten minä voisin pelastua.

Seitsemän viikkoa siitä, kun aloin käydä kirkossa, aivan yllättäen kesken jumalanpalveluksen sydämeeni laskeutui selkeä taju siitä, että Jeesus on Jumala. Minulle, joka olin koko sydämeistäni etsinyt apua ja pelastusta, annettiinkin ylhäältä usko siihen, että Jeesus on Jumala.

Tunsin, miten kaikki hartioilla olleet taakkani putosivat pois. Sydämeni täytti rauha. Koin, että voin täydellä luottamuksella jättää kaikki asiani Jumalan käsiin.

Mutta kun sitten palasin yksin kotiin, en voinut olla ihmettelemättä, miten olin yhdessä hetkessä voinut saada uskon sydämeeni. Silmiini osui silloin (nuorena täysin halvautuneen kristityn taiteilijan) Tomohiro Hoshinon kalenteriin kirjoitettu runo, joka kuuluu näin:

"Siihen, että liikkumaan kykenevä ihminen pysyy hiljaa paikallaan, tarvitaan sinnikkyyttä.

Tarvitseekohan minunlainen liikuntakyvytön sinnikkyyttä omaan liikkumattomuuteensa?

Kun huomasin sen, oli kuin, minut ohdakkeiseen köyteen tiukasti sitonut pinnistelyn ja ponnistelun side olisi kerralla katkennut."

Silmäys runoon havahdutti minut. Luin runon moneen kertaan. Mutta minähän juuri olen tuossa tilassa! En itse kykene mihinkään kysymysteni ratkaisemiseksi. Minähän olen juuri tuo liikkumaan kykenemätön. Siihen asti olin kuvitellut saavani aikaan jotain tekemisilläni

ja sinnikkyydelläni. Mutta kun minut havahdutettiin todellisuuteen, että omin voimin en saa mitään aikaan, olen liikkumaan kykenemätön heikko olento, saatoinkin avata koko sydämeni Jeesukselle Kristukselle ja ottaa Hänet vastaan Vapahtajanani.

Tuona hetkenä minä, joka olin kantanut niin suurta huolta poikani tulevaisuudesta ilman yliopistokoulutusta, saatoin jättää myös poikani asiat Jumalan käsiin. Jumala on poikani luonut. Jumala on valmistanut häntä varten myös tien ja kykenee kuljettamaan sillä häntä. Tajuusin, ettei poikani ollut tullutkaan tämän maailmaan pelkästään minun kauttani. Siitä hetkestä minä, joka olin luottanut omaan voimaani mutta ajautunutkin omista ajatuksistani tuskan pyörreimuun, aloin rukoilla, että voisin yhä syvemmin luottaa Jumalaan.

Kun sain lahjaksi uskon, ajattelin olevani pelastunut. Mutta siinä vaiheessa minulla ei vielä ollut varmuutta siitä, että olinko saanut syntini anteeksi. Menemällä naimisiin olin onnistunut kätkemään menneisyyteni häpeän, mutta syntieni synkkä todellisuus säilyikin kipuna sydämessäni. Jumala käytti poikani koulupelkoa paljastaakseen sydämeeni kätkeytyt synnit ja vapauttaakseen minut niistä sovitustyönsä kautta. Hän kutsui minut tällä tavalla sisälle syntien anteeksiantamukseen, joka tapahtui kasteessani.

Sen vuoden joulukuun 22. päivänä kastehetkellä tunnustin Jumalan edessä syntini: "Herra armahda minua. Syntini ovat minun, eivät poikani!" Se Jeesus Kristus, joka rukoili ristin puulla "Isä anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä mitä tekevät", otti minunkin syntieni rangaistuksen kannettavakseen.

Jeesuksen Kristuksen kallis ristin uhri antoi myös minun sydämelleni anteeksiantamuksen. Sain vakuuden Hänen rakkaudestaan. Tänään kiitän Jumalaa siitä lahjasta, että synnit anteeksi saaneena saan vaeltaa uudessa elämässä Hänen edessään ja Häntä rukoillen.

Lopuksi luen yhden Raamatun lauseen:

"Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että Hän antoi ainoan Poikansa, ettei yksikään, joka Häneen uskoo hukkuisi, vaan saisi iankaikkisen elämän." (Joh. 3:16) (23.10.2004)

Entä sinä?

Oletko sinä jo päässyt tuntemaan Jeesuksen? Ellet, Jeesus on mahdollista kohdata tänään Raamatun sanassa. Hän puhuu sinun omalle tunnollesi ja sinä voit vastata huutamalla Häntä avuksesi. Silloin Hän tulee sydämeesi asumaan ja Raamatusta alat nähdä Hänen suunnattoman suurta armoaan ja kaikkivaltiuuttaan. Usko avaa silmäsi näkemään, että Herralle ei mikään ole mahdotonta. Saat rohkeasti jättäytyä Hänen lupaustensa varaan.

Jos jo tunnet Herran, Hän kutsuu sinut rukoilemaan, jotta epäuskon vuoret voisivat siirtyä läheistesi ja muiden tuntemiesi ihmisten sydämistä pois ja he pääsisivät sisälle pelastukseen ja Jumalan yhteyteen.